

Amadeus Mozart se v hrobě obrací
A to proto, že si nese s sebou prokletí
Z posmrtného světa do těla se vrací
Zalíbilo se mu naše století

Pátýho prosince, když půlnoc odbije
Přijde o slovo si říci černá magie
Nad spinetem náhle přízrak ožije
Čeká, že si tady trochu užije

Říká: „Lidi, až já teď sáhnu po peru
Konečně se zase s múzou poperu
Nechci ale valčík, nechci žádnou operu
Rád bych tady totiž založil kapelu“

V týhle černý noci má v hlavě zatmění
Slyší bušit ze své duše temný dunění
Malou noční hudbu rázem promění
Na velký tvrdý denní moderní umění

Říká: „Lidi, až já teď sáhnu po peru
Konečně se zase s múzou poperu
Nechci ale valčík, nechci žádnou operu
Rád bych tady totiž založil kapelu“

Ladně obě ruce složí na spinet
Čeká, co řekne srdce, když vidí ten náš svět
Nutká ho tu touha, dostat se do varu
I tu vykřikne: „Ouha! Vemu si kytaru!“

Amadeus Mozart v našem století
S náma odpykává svoje prokletí
Hlavou prudce hází a nedbá na dojem
Rukama když sází tvrdý Requiem

A pak jen tak náhle paruku zahodí
A výraz šílence zvolna nahodí
Cejtí, že to hraní teď právě pomine
A s hodinou ranní se přízrak rozplyne